

„Въ името на Отца и Сина и Светаго Духа обръщамъ се къмъ присъстваващитѣ при прочитане на това писмо да изпълнятъ моята последна молба, изказана тукъ съ здравъ умъ, и пълно съзнание, а именно:

.....
Т. 4. Да се разгласи въ мѣстната преса моята последна сърдечна благодарностъ къмъ признателния български народъ. върху чиято земя, като въ родна стихия, азъ прекарахъ последнитѣ дни на своя животъ, изживѣхъ ги тихо, спокойно, чувствувайки непрекъснато пълно вътрешно удовлетворение и сега, прощавайки се, отнисамъ съ себе си чистъ, свѣтълъ споменъ.

Тази ми молба съ удоволствие би изпълнила всѣка редакция въ името на своя дългъ. Азъ съмъ старѣйши журналистъ. Това едно, и второ — ветеранъ. Въ 1876 година, когато турскитѣ жестокости бѣха достигнали до крайния предѣлъ и Славянския народъ на Балканитѣ възстана за отбрана и освобождение отъ турското иго, азъ доброволно застанахъ въ редоветѣ на борцитѣ. Тѣй сѣщо доброволно участвувахъ презъ 1877—78 година въ Освободителната война и съ съзнателно събеотриотрицие принасяхъ сѣбе си жертва, проливайки своята кръвъ, не щадейки своя животъ. И най-после взехъ участие въ героичната Балканска война презъ 1912—1913 година въ чинъ полковникъ, като доброволецъ. Собственоръчно се подписвамъ Полковникъ Андрей Ивановичъ Золотухинъ.

10 ноемврий 1928 година, София. Български инвазиренъ домъ.

Нѣмамъ никакви нито частни, нито служебни дългове. Андрей Золотухинъ.